

“No deixis de pregar, que t’escolto”

Sants, anormals?... Ha arribat l'hora d'eliminar aquest prejudici. Hem d'ensenyar, amb la naturalitat sobrenatural de l'ascètica cristiana, que ni tan sols els fenòmens místics signifiquen anormalitat: és aquesta la naturalitat d'aquells fenòmens..., així com altres processos psíquics o fisiològics tenen la seva. (Solc, 559)

6 de desembre

Descric la vida interior de cristians corrents, que solen trobar-se en ple carrer, a l'aire lliure; i que al carrer, a la feina, amb la família i en les estones de diversió estan pendants de Jesús tot el dia. I què és això sinó vida d'oració continua? ¿Oï que has vist la necessitat de ser una ànima d'oració amb un tracte amb Déu que et deïfica? Aquesta és la fe cristiana i així ho han entès sempre les ànimes d'oració; aquell home es fa Déu, escriu Climent d'Alexandria, perquè vol el mateix que vol Déu.

Al començament costa: cal esforç per adreçar-se al Senyor, per agrair la seva pietat paternal i concreta envers nosaltres. A poc a poc l'amor de Déu es palpa —bé que no és cosa de sentiments—, com una urpada a l'ànima. És Crist, que ens persegueix amorosament: Mira, sóc a la porta i truco. Com et va la vida d'oració? ¿No sents, de vegades, durant el dia, desigs d'enraonar amb Ell més a poc

a poc? ¿No li dius: en acabat us ho
explicaré, en acabat en parlaré amb
Vós?. (És Crist que passa, 8)

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/dailytext/no-
deixis-de-pregar-que-tescolto/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/dailytext/no-deixis-de-pregar-que-tescolto/)
(10/08/2025)